

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Homine Spirituali

**Walenburch, Adrian van
Walenburch, Peter van**

Antverpiae, 1666

17. Consid. Desolatio Spiritus Dei in Filijs Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10007

secutionem patientur: sed in ultimo ejus adventu, liberati ab adversitatibus, congregabimur in Christo Iesu ad beatam immortalitatem, (a) secundum promissionem vitæ qua est in Christo Iesu.

CONSIDERATIO XVII.

Desolatio Spiritus Dei in filiis Dei.

1. **S**ingulari modo describit Apostolus solatium filiorum Dei, per Spiritum Dei: (b) *Quicumque spiritu Dei aguntur: ij sunt filij Dei. Non enim accepistis spiritum servitutis iterum in timore: sed accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus abba, Pater. Ipse enim spiritus testimonium reddit spiritui nostro quod sumus filij Dei. Si autem filij, & heredes: heredes quidem Dei, cohæredes autem Christi.*

2. Filij Dei non aguntur à Spiritu Dei, velut saxa: non aguntur ut

E 2

bruta

(a) 2. Tim. 1. 1. (b) Rom. 8. 14.

bruta animalia, determinata naturaliter ad unum: sed sic aguntur, ut agant liberè, & spiritui Dei pedissequâ voluntate obsequantur.

3. Tales autem accipiunt spiritum adoptionis filiorum: nam spiritu Christi, qui naturalis Dei filius est, fidelibus communicato, etiam ejus filiationis in ipsos transfertur. Et hæc est præstantissima adoptio, non consistens in mero favore extrinseco; sed etiam in ipsis fidelibus ponens, undè verè sint, & dicantur filij Dei; adoptivi tamen, ad distinctionem ab uno illo naturali Dei filio, *Christo Iesu.*

4. Vi istius filiationis clamamus, Abba, pater: est enim Spiritus Christi in nobis, qui tantum privilegium nobis confert, ut uniti Christo, Deum invocemus Patrem. Spiritus autem reddit testimonium spiritui nostro, quòd sumus filij Dei: ideoque cum magna fiducia, nihil hæsi-

hæsitantes, ad divinam misericordiam confugimus, scientes, nos tanquam filios esse hæredes Dei, & cohæredes Christi. Qui omnes sunt maximi effectus Spiritus Christi fidelibus inexistentis, & fideles regentis.

5. Pari ferè ratione dicit Apostolus: (a) *Quoniam estis filij Dei: misit Deus spiritum filij sui in corda vestra clamantem abba, pater.* Loquitur Apostolus de fidelibus, tanquam si essent filij Dei, antequam Deus in corda eorum Spiritum filij sui diffundat; ut ostendat quantoperè Deo obligentur fideles, quos Deus in filiis suis numerat, juxtà suam præordinationem, suamq; præscientiam spiritu Filij sui instruendos.

6. Promisit Deus Spiritum Filij sui omnibus credentibus: (b) *Vt pollicitationem spiritus accipiamus per fidem.* Quia autem fides nostrarum virium

E 3 non

(a) Galat. 4. 6. (b) Galat. 3. 14.

non est, sed gratiæ Dei: petit Apostolus; (a) *An ex operibus legis spiritum accepistis, an ex auditu fidei?* atque hinc dicitur, *misit Deus spiritum filij sui*; significaturque, non nostris operibus, non nostrâ industriâ, sed Dei magnâ misericordiâ spiritum filij Dei in corda nostra mitti.

7. Misit ergò Deus spiritum filij sui in corda nostra, *clamantem abba, pater*. Ad Romanos scribens Apostolus, dicit, fideles in spiritu clamare, Abba, pater: hîc autem dicit, ipsum spiritum clamare, abba, pater. Utrumque verum est: nam fideles omnes id clamant, Abba pater: sed (b) *& spiritus adjuvat infirmitatem nostram; nam quid oremus sicut oportet nescimus: sed ipse spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Qui autem scrutatur corda, scit quid desideret spiritus: quia secundum Deum postulat pro sanctis.*

8. Quam-

(a) *Ibid.* (b) *Rom. 8. 26.*

8. Quamvis fideles habeant spiritum Dei, clamantque Abba, pater; non tamen sciunt, quid orent sicut oportet; proindeque spiritus filij Dei, cordibus eorum infusus, pro ipsis postulat gemitibus inenarrabilibus; ducens animam piam ad maxima rerum divinarum desideria: quæ dum anima experitur à gratia Dei unicè provenire, nec ullâ ratione potest explicare. Hoc autem intelligit, illa desideria esse secundum Deum; esse ex gratia Spiritus Sancti: esse à spiritu in corde suo diffuso; qui postulat pro anima sicut oportet, & cujus desideria scrutator cordium cognoscat.

9. Admiranda Dei dispositio, Dei misericordia: clamamus in spiritu Dei, ut parvuli, Pater, Pater: & ipse spiritus Dei, in corda nostra diffusus, attemperans se infirmitati nostræ, clamat ut parvulus, Pater, Pater. Quid non impetret fidelis,

fiducialiter clamans, Pater, Pater; in spiritu filij Dei clamans, dum & ipse spiritus filij Dei in corde ipsius clamat, Pater, Pater, & gemitibus inenarrabilibus postulat, & secundum Deum postulat?

10. Audiendus hinc Magister:

(a) Hic est ille spiritus, per quem diffunditur *charitas in cordibus nostris*, ut Deum proximumque diligendo divina mandata faciamus. Hic est ille spiritus, *in quo clamamus, Abba, pater*. Ac per hoc ipse nos facit petere quicquid desideramus accipere: ipse nos facit quærere, quem cupimus invenire: ipse nos facit pulsare ad quem nitimur pervenire. Hoc docet Apostolus. Qui cum dicat in Spiritu sancto nos clamare, *Abba pater*: rursus alio loco dicit, (b) *Dedit Deus spiritum filij sui in corda nostra clamantem, Abba, pater*. Quomodo nos clamamus: nisi

(a) S. Aug. In Psal. 118. Conc. 14. Tom. 8. pag. 587. D. (b) Galat. 4.

nisi quia ipse clamare nos facit, dum inhabitare cæpit in nobis? Etiam hoc itaque agit acceptus: ut largius accipiendus petendo, quærendo, pulsando, poscatur.

11. Et alio loco: (a) *Accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus, Abba pater.* Qualis res est, si pignus tale est? Nec pignus, sed arrha dicenda est. Pignus enim quando ponitur, cùm fuerit res ipsa reddita, pignus aufertur. Arrha autem de ipsa reddatur, quæ danda promittitur: ut res quando redditur, impleatur quod datum est, non mutetur. Unusquisque autem attendat cor suum, utrum ex intimis cordis medullis, & syncera charitate dicat, *Pater.* Non modo quæritur quanta sit ipsa charitas, utrum magna an parva, an mediocris: utrum vel sit, quæro. Si nata est, latendo crescit,

E 5 crescen-

(a) *Serm. 13. de Verb. Apost. Tom. 10. pag. 121. C.*

crescendo perficitur, perfecta permanebit. Vide enim quid sequitur. *Clamamus, Abba, pater: ipse Spiritus testimonium reddit spiritui nostro, quod sumus Filij Dei.* Non spiritus noster reddit testimonium spiritui nostro, quia sumus filij Dei: sed Spiritus Dei arrha reddit testimonium pro ea re quæ nobis promissa est. *Ipse Spiritus testimonium reddit spiritui nostro, quia sumus filij Dei. Si autem filij, & hæredes.* Hæc est merces: *Et hæredes.* Hoc est quod paulò antè dicebam, quia medicus noster & sanitatem nobis donat, & mercedem insuper largiri dignatur. Quæ est illa merces? Hæreditas; sed non quomodo est hominis patris hæreditas. Reliquit enim filiis suis, non possidet cum filiis suis: & tamen magnum se facit, & gratias sibi agi desiderat, quia voluit dare, quod non possit auferre. Moriens enim tolleretur se-cum: puto quia si posset nihil hinc

fi

filiis suis dimisisset. Hæredes Dei sic sunt, ut ipse Deus sit hæreditas nostra, cui dicit Psalmus, (a) *Dominus pars hæreditatis meæ. Hæredes quidem Dei: si parum vobis est audite, quo amplius gaudeatis: Hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi.*

12. Itaque fidei anima, (b) *Bonum depositum custodi per Spiritum sanctum qui habitat in vobis.* Vult enim Deus sua dona in nobis conservari ad modum depositi: non tanquam res nostras, sed tanquam Dei deponentis: ne iis aliter utamur, quàm secundùm leges depositi, voluntatem deponentis Dei. Et quia ipsum depositum est res supernaturalis, & divina, vult illud conservari per Spiritum sanctum fidelibus inhabitantem; ut ipse Deus conservet sua dona; licet & fidelibus per Spiritum sanctum ea conservantem, Deo ad ea conservanda cooperentur.

13. Vi-

(a) *Psal. 15.* (b) *2. Tim. 1. 14.*

13. Videtur hîc insinuare Apostolus, donum Spiritus sancti fidelibus concessum, esse aliquid distinctum à bono deposito, de quo loquitur; cùm velit bonum depositum conservari per Spiritum sanctum, qui nisi ponatur distinctus à bono deposito; bonum depositum conservaretur per seipsum. Sed nihil opus est, hæc scrupulosè indagere; quando Spiritus sanctus ibi censeatur esse, ubi sua dona habet deposita, quæ utique per alia sua dona conservat.

14. Illud ad instructionem nostram facit, & utilitatem, quòd Apostolus velit bonum depositum & dona Spiritus sancti à fidelibus custodiri; nec ita de eorum continuatione confidere, quasi ipsorum sedula cura non foret ad conservationem depositi necessaria: quòd; velit fideles ea dona conservare, non sibi fidentes, & ex propriis viribus; sed per

per Spiritum sanctum, in quo totum possunt, quod ad custodienda dona supernaturalia requiruntur.

15. De eodem fidelium solatio dicit Magister: (a) Pax autem nostra propria, & hęc est cum Deo per fidem, & in æternum erit cum illo per speciem. Sed hęc sive illa communis, sive nostra propria, talis est pax, ut solatium miserię sit potiùs, quàm beatitudinis gaudium. Ipsa quoque nostra justitia, quamvis vera sit propter veri boni finem, ad quem refertur, tamen tanta est in hac vitã, ut & potiùs peccatorum remissione constet, quàm perfectione virtutum. Testis est oratio totius civitatis Dei, quę peregrinatur in terris. Per omnia quippe membra sua clamat ad Deum: Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Nec
pro

S. Aug. de civit. Dei lib. 19. cap. 27 10.
§. col. 1325. B.

pro eis est efficax hæc oratio, quorum fides sine operibus mortua est: sed pro eis quorum fides per delectationem operatur. Quia enim Deo quidem subdita, in hac tamen conditione mortali, & corpore corruptibili, quod aggravat animam, non perfectè vitiis ratio imperat, ideò necessaria est justis talis oratio. Nam perfectò quanquam impere-
tur, nequaquam sine conflictu vitiis imperatur. Et utique aliquid subre-
pit in hoc loco infirmitatis. etiam benè confligenti, sive hostibus & talibus victis subditisque dominan-
ti, undè si non facili operatione, certè labili locutione aut volatili cogitatione peccetur. Et ideò quã-
diu vitiis imperatur, plena pax non est: quia & illa quæ resistunt, periculoso debellantur prælio: & illa que victa sunt, nondum securo triumphantur otio, sed adhuc sollicito premuntur imperio, &c.

CON.